

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 30-06-2017
Enhed: AELSAM
Sagsbeh.: SUMLFI
Sagsnr.: 1704821
Dok. nr.: 392895

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 2. juni 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 928 (Alm. del) til sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 928:

”Kan ministeren oplyse, hvordan underretningspligten fra sygehus til kommune er i forhold til at sikre den rette hjælp til børn af kronisk syge forældre, herunder hvilke planer kommunerne har i forhold til at sikre dette? Ministeren bedes endvidere oplyse, hvordan man kan forbedre det nuværende underretningssystem med det formål at sikre, at myndighederne får taget hånd om alle børn af kronisk syge forældre, der måtte have brug for hjælp?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at offentligt ansatte efter servicelovens § 153 i visse tilfælde har pligt til at underrette kommunen. Pligten gælder også sundhedspersonale på hospitaler mv., der i forbindelse med deres arbejde får kendskab til eller grund til at antage, at et barn eller en ung under 18 år kan have behov for særlig støtte.

Det er ikke et krav, at den pågældende fagperson har et kendskab til barnets eller den unges forhold. Derimod skal der være tale om en antagelse, der er sagligt begrundet i barnets eller den unges forhold, og som har givet grund til bekymring for barnets eller den unges udvikling eller sundhed. En sådan antagelse kan således føre til en bekymring for, om barnet eller den unge kan have behov for særlig støtte.

Jeg kan også oplyse, at den, der underretter, ikke skal foretage en vurdering af, om barnet eller den unge vil kunne opnå særlig støtte efter reglerne i servicelovens kapitel 11. Denne vurdering skal foretages af kommunen.

Endelig kan jeg oplyse, at der hvert år udarbejdes en statistik over underretningerne til kommunerne. Den seneste underretningsstatistik fra 2015 viser blandt andet, at der er forskel på, hvor meget forskellige faggrupper underretter, men at sundhedsvæsenet som helhed generelt ligger ganske højt.

Det er efter min opfattelse vigtigt, at kommunerne anvender underretningsstatistikken aktivt til at vurdere underretningsmønstret i ens egen kommune. Det skal give et skærpet fokus på, at alle underretninger tages alvorligt, og at der handles hurtigt og effektivt herpå. Underretningsstatistikken kan bl.a. bruges til sammenligninger med nabokommunen eller som udgangspunkt for en dialog med forskellige faggrupper og parter om det lokale underretningsmønster. Underretningsstatistikken kan findes her: <https://ast.dk/publikationer/underretningsstatistik-2015>.

Det er på denne baggrund min opfattelse, at vi har et klart system for sundhedspersoners underretningspligt, og at det er kendt for sundhedspersoner, at de har en særlig forpligtelse til at underrette kommunen ved bekymring for et barn eller en ung.

Jeg kan endelig oplyse, at Sundhedsstyrelsen 2006 udsendte en vejledning til landets sygehuse, skadestuer og praktiserende læger om sundhedspersoners underretningspligt over for kommuner (vejledning nr. 9350 af 18. april 2006), der beskriver sundhedspersoners underretningspligt, og hvordan sundhedspersonen skal forholde sig, hvis der er anledning til bekymring for et barn eller en ung.

Med venlig hilsen

Ellen Trane Nørby / Louise Filt